

100. Könyörgő szavadra így felel: „Nézd, itt vagyok!” (Iz 58,9)

Bevezető imánk ma legyen a csendben maradás imája!

Próbáljunk elcsendesedni! A test ellazulása a lélek kitérülését is segíti. Ebben az elcsendesedő imaszakaszban gondoljunk Isten jelenlétére: „Itt van az Úr!” Ne sajnáljuk az időt, ráérősen teremtsük meg magunkban a csendet! A ráfigyelés segít, hogy a többi zavaró tényezővel ne foglalkozzunk! A mozdulatlanság is segít, hogy egyre jobban elmélyüljünk a csendben, illetve hogy Isten csendje belénk hatoljon. Szólítsuk Őt a nevének: „Istenünk!” A végtelen nagy Isten előtt a másik pólus mi vagyunk: a kicsiny, parányi emberek. A Jézus-imánál jól begyakorolt módszer szerint mondjuk ki: „Istenünk, könyörülj rajtunk!”

I. Az Úr jelenlétének imában való megélésére

1. Első imagondolatomban Isten nevének könyörgő hívása, szólítgatása legyen. Izajás próféta buzdít Isten nevének segítségül hívására, illetve az Istenre való rászorulásunknak az imában történő megfogalmazására. A próféta ugyanis ezt mondja: *Ha szólítod az Urat, válaszol; könyörgő szavadra így felel: Nézd, itt vagyok!* (Iz 58,9).

Mint ahogyan bajban lévő gyermek az édesanyját hívja, és az megkönyörül a gyermekén —, mert ezt mondja neki: „Itt vagyok!” —, úgy ha könyörgő lélekkel hívom segítségül az Úr nevét, akkor az Úr válaszol, és mondja nekem: „Itt vagyok!” Ez a felismerés legyen számomra nagy tanúság a jövőben: Ha ezután kimondom és segítségül hívom Isten nevét: „Istenem!”, akkor Ő válaszol:

- Itt vagyok!
- „Nézd, itt vagyok!”
- Lásd meg, hogy itt vagyok!

Ő itt van, nekem csak észre kell vennem a jelenlétét! Járja át a lelkemet Istennek ez az üzenete: „Nézd, itt vagyok!” Hagyjam, hogy jelenléte belerezonáljon a lelkembe, mint ahogyan a külső hangforrás is behatol a fülembé. A hangot okozó tárgy ugyan kívül van, de a hangja mégis bennem van. Isten – ez a végtelen, transzcendens Lény – meghaladja az én léteimet. Nagyobb nálam és mégis egészen közel jött, és a jelenléte a hangnál is finomabb rezonanciával akar belém hullámozni.

II. Abszolút bizalommal hagyatkozom rá az Úrra!

Második imagondolatként indítsam fel a **bizalmat**, hogy Ő tényleg hajlandó eljönni hozzám! Ez a bizalom lesz a kulcs, amely **segít ráhangolódnom Isten hullámhosszára**, mint ahogyan a zongorahangoló is egy hangolókulcsot használ a megfelelő magasságú hang elérésére. Most is a Zsoltáros tapasztalatát hívjam segítségül: *Aki nevedet ismeri, benned bízik: Uram, Te soha nem hagyod el a Téged keresőket!* (Zsolt 9a,11). Én is ismerem az Úr nevét, kimondom, és segítségül hívom. Bizalommal hívjam újra meg újra segítségül! Amikor kimondom ezt a szót: „Uram!”, legyen benne a vallomásom is: „a Tied vagyok, a Te teremtményed! Te pedig elismertél, a magadénak fogadtál el engem. Ez a nagy valóság: Te az enyém vagy és én a Tied (vö.

Jn 6,56). Teljes bizalommal tölt el, hogy ha kereslek Téged, nem fogsz elhagyni! Hajlandó vagy megmutatni a jelenlétedet!”

Tehát **abszolút bizalommal hagyatkozzam rá az Úrra!** Ő betölti a szívem vágyát, amellyel keresem Őt. Közel jön hozzám.

III. Isten felém fordítja a fülét. Könyörgő szavamra, illetve az én bizakodó szavamra, amellyel Istent hívtam, Ő felém fordítja a fülét, vagyis meghallja a szavamat. Ehhez az imához is a Zsoltárostól kapunk buzdítást: *Figyelj könyörgő szavamra, imádságom felé hajoljon füled!* (Zsolt 16,2). Hányszor könyörögtem már eddig is: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!* Az Úr nem hagyja beteljesíttetlenül könyörgő szavamat, és felém fordítja a fülét. Milyen boldogság az, ha megérthetem: **az Úr rám figyel!** Hiszen akkor azt is **megtapasztalhatom, hogy itt van!** Ez már az Úr tevékenysége. Ez már az Úr ajándéka. Már nemcsak én keresem Őt, hanem Ő is közel jött hozzám! Hallótávolságba került. Nemcsak én szólhatok hozzá, hanem Ő is szól hozzám. Odahajol hozzám, hogy a gyenge, kis nyöszörgésemet jobban a fülébe fogadhassa.

IV. Az Úr vezérelt az Ő közelébe

Izajás próféta erről így ad tanítást: *Maga az Úr vezérel szüntelen, s még a kietlen helyeken is felüdít. Erővel tölti el tagjaidat, olyan leszel, mint az öntözött kert, és mint a vízforrás, amelynek vize nem apad el soha* (Iz 58,11). Amit én a magam erejéből nem tudtam megtenni – hogy az életem sivatagjának kietlenségében rátaláljak az élő vizek forrására –, azt az én jószágos Uram maga valósította meg. Ő vezérelte lépéseimet erre a kies helyre, amely attól olyan kedves, hogy Ő itt van. Ő maga az a paradicsomkert, ahol **szüntelenül árad az Ő kegyelmének patakja!**

Amíg élek, **nem győzők hálálkodni** az Úrnak, hogy nem hagyott elveszni e világ útvesztőiben! Egy örökkévalóság sem lesz elég hálám kifejezésére, amiért az Úr szüntelen magához vezérelt! Engedjem, hogy belém áradjon a boldogító jelenléte! Ez tölti el erővel a lelkemet. *Könyörgő szavamra így felel: Nézd, itt vagyok!* (Vö. Iz 58,9). Akkor már nincs más dolgom, mint **nézni és szeretni Őt, illetve befogadni az Ő rám tekintését és irántam való szeretetét!** Milyen kölcsönös tekintet ez! Hogy’ egybe tudnak forni a szemek! Micsoda egybehullámozása ez a kölcsönös szeretetnek! Ó, hogy’ egybe tudnak forni a szívek!

Olyan hihetetlen, de mégis el kell hinnem: „itt vagy, rám tekintettél, és szeretsz! Én pedig igent mondok szavadra, amint a Szűzanya Názáretben. Befogadlak, magamba iszlak, örvendezem a jelenlétednek! Micsoda isteni jelenlét ez! A Te jelenléd ez, Uram! Olyan megható, **olyan jó, hogy itt vagy!**”

V. A magasztalás

A Zsoltárossal mondjam: *Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd, hogy veled mennyi jót tett: egész életedet elhalmozza javakkal!* (Zsolt 102,2.5) Mennyi jót ajándékozott már nekem a jó Isten! Nemcsak mostanáig, hanem egészen földi életem végéig adja javait. Ő akkor is jó lesz hozzám, ha majd vajúdni kezdek már, hogy a lelkem földi burkát levethessem, hogy a lelkem minden földi tehetől szabadon szárnyalhasson az ég felé, egyre közelebb Istenhez! Akkor már tudhatom, hogy *amilyen messze van az ég a földtől, olyan nagy a szeretete az őt félők iránt* (Zsolt 102,11). Akkor már tudhatom, hogy **énhozzám** – aki egész földi életemen át

arra törekedtem, hogy egyre közelebb kerüljek az ég Urához –, most **egészen közel jött irgalmas szeretetével az Úr!** A Zsoltáros csak azért használja ezt az ellentétet – *az ég messze van a földtől* –, hogy tudjam: Isten szeretete milyen közel van hozzám: *Amilyen messze van az ég a földtől, olyan nagy, olyan közel van a szeretete az Őt félők iránt!*

- Hogyan is lehetne elfeledni az Ő közelségét?
- Hogyan is lehetne elfeledni azt, hogy **a mennyország ott van, ahol Isten van!**
- Isten pedig itt van jelen! Kimondja magát nekem is örökre!

Könyörgő szavamra mondta ezt,

- mert hívtam.
- Mert Benne bíztam.
- Mert felém fordította a fülét.
- Mert magához vezérelt, és megmutatta jelenlétét.
- Mert megengedte, „hogyan megláthassam”, Ő itt van!

A mennyországi örömnél az a jellemzője, hogy **soha nincs vége!** Bár én még itt a földön élek, azért már próbálghatom gyakorolni, hogy **szüntelenül az Úr jelenlétében éljek**, és örvendzhesünk egymásnak!

Befejezésül énekeljük a hozzánk eljött, közelünkben maradni akaró Úr vallomását:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Viszonozzuk a vallomást vallomással: *Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!*